

ת"פ 6321/12/16 - המאשימה - מדינת ישראל נגד הנאשמת - חב"ק

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 6321-12-16 משטרת ישראל תביעות- שלוחת
רמלה נ' חב"ק

בפני
בעניין: כבוד השופט הישום אבו שחאדה
המאשימה - מדינת ישראל
לשכת תביעות - שלוחת רמלה
ע"י עוה"ד נטליה אוסטרובסקי

נגד
הנאשמת - חב"ק
ע"י עוה"ד מיטל דנינו

גזר דין

א. כתב האישום המתוקן

1. הנאשמת הורשעה על פי הודאתה בכתב האישום המתוקן בביצוע עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 380 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: **חוק העונשין**).
2. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, במועד הרלוונטי לכתב האישום, היו הנאשמת ובעלה בהליכי גירושין. הוריו של בעלה ייקראו להלן: **המתלונן והמתלוננת**, לפי העניין. ביום 18.8.16, בשעה 19:30 או בסמוך לכך, שמרו המתלוננים על ילדיה של הנאשמת בביתה שבמושב עת הגיעה הנאשמת לביתה, דרשה מהמתלוננים לעזוב את המקום, אך נתקלה בסירובם. בתגובה, חטפה הנאשמת את שלט הטלוויזיה שהיה בידו של המתלונן, כיבתה את המסך וצעקה על המתלוננים.
3. בהמשך, הזמינה הנאשמת משטרה לביתה. עת שוחח שוטר עם המתלונן, אחזה הנאשמת את המתלוננת בחולצתה וניסתה לגרור אותה אל דלת היציאה. באותן נסיבות, התנגדה המתלוננת לצאת מהבית ובעודה ליד משקוף הדלת, טרקה הנאשמת את הדלת ואשר פגעה במתלוננת בחלקי גופה השונים. כתוצאה ממעשיה של הנאשמת, נגרמו למתלוננת המטומות מעל שלושת האצבעות 2, 3 ו-4 בכף רגל שמאל, וכן כאבים בחזה. כל העת, גינתה הנאשמת את המתלוננת בכך שאמרה לה "חבל שלא מתת" וכן "הלוואי ולא תגיעי לבית חולים, זה היום הכי מאושר שלי".

ב. תסקיר שירות המבחן

4. התקבל תסקיר מטעם שירות המבחן ואשר להלן עיקריו:

א. הנאשמת בת 44 שנים, גרושה ואם לשני ילדים בגילאי 8 ו-12 שנים. הנאשמת בוגרת תואר ראשון במדעי ההתנהגות מהמכללה האקדמית של תל אביב יפו (נ/2). בנוסף, הנאשמת סיימה לימודי תעודה להכשרת מטפלים בעזרת בעלי חיים (נ/3) ואשר נערך על ידי מכללת סמינר הקיבוצים ובשיתוף עם המרכז לטיפול ולחינוך בעזרת בעלי חיים הידוע בשם "בולבי" (להלן: **המרכז**).

ב. הנאשמת נעדרת עבר פלילי, מקיימת אורח חיים נורמטיבי ועובדת מזה כחמש שנים במרכז בטיפול רגשי בילדים באמצעות בעלי חיים.

ג. האירוע מושא כתב האישום התרחש על רקע היחסים העכורים ששררו בינה לבין בעלה והוריו ואשר בסופו של דבר הסתיימו בגירושים ממנו. שירות המבחן התרשם כי הסיכון להישנות התנהגות אלימה מצד הנאשמת, הוא מצומצם.

ד. שירות המבחן המליץ להטיל על הנאשמת צו מבחן וצו שירות לתועלת הציבור בהיקף של 100 שעות, תוך ביטול ההרשעה בדין, וזאת בשל החשש שאם ההרשעה תמשיך לעמוד בעינה, הנאשמת תפוטל מעבודתה במרכז. יש לציין שהנאשמת הציגה במהלך הטיעונים לעונש מכתב מהמרכז ובו נאמר כדלקמן (נ/1):

"כחלק מתנאי העסקה אצלנו, נדרשת תעודת יושר. ידוע לנו כי מתנהל הליך פלילי כנגד חב"ק. במידה וחב"ק תורשע היא לא תוכל להמשיך לעבוד במרכזנו".

ג. טענות הצדדים לעונש

5. המחלוקת המרכזית שעלתה מטיעוני הצדדים לעונש היא האם יש להשאיר את ההרשעה על כנה כפי שטענה המאשימה, או שמא יש לבטל את ההרשעה כפי שטענה ההגנה.

6. לטענת המאשימה, האירוע בכללותו מחייב הרשעה בדין וזאת לאור האלימות שהופעלה והותירה חבלה על כף רגלה של המתלוננת, מהות העבירה שבוצעה וגילם המבוגר של המתלוננים. המאשימה טענה גם שהנאשמת לא הוכיחה שיגרה לה נזק קונקרטי היה וההרשעה תמשיך לעמוד בעינה. המאשימה טענה שיש להשית על הנאשמת מאסר על תנאי, צו מבחן, צו שירות לתועלת הציבור, פיצוי

למתלוננים והתחייבות כספית.

7. לעומת זאת, ההגנה טענה שהותרת ההרשעה על כנה היא בבחינת עונש חמור ובלתי פרופורציונאלי ועם השלכות מרחיקות לכת על עתידה המקצועי של הנאשמת. כחלק מטיעוני ההגנה לעונש, הוגש העתק של מכתבי הוקרה שקיבלה הנאשמת מהוריהם של ילדים שטופלו על ידה במרכז וזאת על מנת ללמד על מקצועיותה ומחויבותה העמוקה לעבודתה (נ/4). בנוסף, ההגנה טענה שהעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש נכללת ברשימת העבירות שלגביהן ניתן לסיים את ההליכים ב-"הסדר מותנה", דבר שמחזק אף יותר את הבקשה לסיים את התיק הנוכחי באי הרשעה. על כן, ההגנה עתרה לאמץ את המלצות שירות המבחן, ככתבן וכלשונו.

ד. הטענה לביטול ההרשעה

8. כידוע, נאשם שמבקש ביטול הרשעה בעניינו, צריך להוכיח שני תנאים מצטברים. ראשית, שהאינטרס הציבורי מאפשר לוותר על ההרשעה וזאת לאור סוג העבירה שבוצעה ונסיבות ביצועה (להלן: **האינטרס הציבורי**). שנית, על הנאשם להוכיח שייגרם לו נזק מוחשי וקונקרטי היה וההרשעה תמשיך לעמוד בעינה (להלן: **הוכחת נזק מוחשי וקונקרטי**). אעמוד כעת על כל אחד מהתנאים הללו בנפרד.

1.ד התנאי הראשון: האינטרס הציבורי

9. הנאשמת הורשעה בביצוע עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 380 לחוק העונשין (להלן: **תקיפה הגורמת חבלה של ממש**). הרוח שנושבת מפסיקתו של בית המשפט העליון היא שבעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, בשל סוגה ודרגת חומרתה, האינטרס הציבורי מורה שיש להעדיף את ההרשעה על פני אי ההרשעה. להלן הפסיקה:

א. רע"פ 3589/14 **לוזון נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 10.6.14). המבקש הורשע בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, וזאת עקב כך שהיכה במהלך כנס של ארגוני עובדים, נציג של ארגון עובדים ששונה מארגון העובדים שאליו השתייך המבקש. המבקש היה נעדר עבר פלילי, כיהן כחבר מועצת העיר תל אביב יפו וכיושב ראש ארגון העובדים במקום עבודתו. שירות המבחן המליץ לבטל את ההרשעה ולהסתפק בצו שירות לתועלת הציבור. המבקש אף הוכיח כי הרשעתו תמנע ממנו להשתלב במיזם חינוכי שמתקיים בבית ספר תיכון מסוים. בית משפט השלום בתל אביב ביטל את ההרשעה. המדינה הגישה ערעור לבית המשפט המחוזי בתל אביב, הערעור התקבל והנאשם הורשע. בקשת רשות ערעור שהוגשה לבית המשפט העליון על ידי המבקש, נדחתה. בפסקה 8 להחלטתו של כבוד השופט שוהם, נאמרו הדברים הבאים:

"יתר על כן, אף אם אניח לטובתו של המבקש, ומבלי לקבוע מסמרות בדבר כי הוא אכן

עומד בדרישה הנוגעת לפגיעה בשיקומו, סבורני כי הוא אינו עונה על התנאי השני, שענינו סוג העבירה ונסיבותיה, דבר שאינו מאפשר לסיים את ההליך באי הרשעה".

(ההדגשות שלי ה'א'ש')

ב. רע"פ 6756/14 **בן חמו נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 15.1.15). המבקש הורשע בביצוע עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש וזאת עקב כך שתקף את אחותו במהלך ויכוח ביניהם על כספי הוריהם. המבקש היה נעדר עבר פלילי, בן 62 שנים, נשוי ואב לילדים ועבד כראש צוות בחברת אבטחה. בעקבות ביצוע העבירה, פקיד הרישוי החליט לבטל את רישיון הנשק של המבקש ואשר היה ברשותו 40 שנה במסגרת תפקידו בתחום האבטחה. על החלטה זו הוגשה עתירה מנהלית והרישיון הושב לו. שירות המבחן המליץ על ביטול ההרשעה על מנת שלא תיפגע פרנסתו בתחום האבטחה. בית משפט השלום בירושלים דחה את המלצת שירות המבחן והרשיע את המבקש, ערעורו לבית משפט המחוזי בירושלים נדחה וכן נדחתה בקשת רשות ערעור שהגיש לבית משפט העליון. בפסקה 12 להחלטתו, כבוד השופט ג'ובראן ציין את הדברים הבאים:

"שנית, סוג העבירה בה הורשע המבקש, תקיפה הגורמת חבלה של ממש, לצד נסיבות האירוע, בהן התוקף (צריך להיות "הנתקף" - ה'א'ש') מהצד השני היא אחותו הצעירה, בת 58 במועד האירוע, אינם מאפשרים לוותר על הרשעתו".

(ההדגשות שלי - ה'א'ש').

ג. רע"פ 9150/08 **מדינת ישראל נ' ביטון** (פורסם בנבו, 23.7.09). המשיב הועמד לדין בבית משפט המחוזי בירושלים בגין ביצוע עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש והפקרה לאחר פגיעה. המשיב ניסה לצאת עם רכבו מחניון מבלי לשלם עבור החניה. השומרת של החניון ניסתה למנוע את יציאתו בכך שנעמדה מול הרכב. המשיב המשיך לנסות לצאת מהחניון והשומרת התיישבה על מכסה המנוע של הרכב על מנת למנוע זאת. המשיב המשיך בנסיעה, השומרת נפלה ונחבלה והוא עזב את המקום מבלי להושיט לה עזרה. באותה עת, המשיב השתתף בלימודי הכנה לדיינות. בית משפט המחוזי בירושלים הורה על סיום ההליך ללא הרשעה וזאת על מנת שלא לפגוע בסיכוי של המשיב להתמנות כדיין בבית הדין הרבני. המדינה הגישה ערעור לבית המשפט העליון, הערעור התקבל, המשיב הורשע והוטל עליו מאסר על תנאי.

ד. רע"פ 3681/19 **שבתאי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 13.6.19). המבקש הורשע בבית משפט השלום בראשון לציון בביצוע עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, וזאת בשל כך שתקף קולגה למקום עבודתו בעת שנפגש עמו באקראי בחדר כושר. הרקע לתקיפה הוא מחלוקת קודמת שהייתה ביניהם בענייני עבודה. המבקש היה נעדר עבר פלילי והביע חשש

שהרשעתו בדין תוביל לפיטוריו ממקום העבודה. בסופו של יום, בית משפט השלום בראשון לציון הותיר את ההרשעה על כנה. ערעורו של המבקש לבית משפט המחוזי במחוז מרכז נדחה וכן נדחתה בקשת רשות ערעור שהוגשה לבית משפט העליון. בפסקה 16 להחלטתו, כבוד השופט אלרון, קבע את הדברים הבאים:

"מעשיו של המבקש חמורים הם וראויים לגינוי - המבקש היכה את המתלונן בחוזקה והפליא בו את מכותיו וגם לאחר שנפל על הרצפה ושכב חסר אונים. הותרת הרשעתו של המבקש על כנה יש בה להעביר מסר חד וחמור בדבר האיסור והחומרה שיש לראות בביצוע עבירות אלימות במרחב הציבורי, בתקווה שיהיה בכך כדי לשרת את האינטרס הציבורי במיגור תופעות בריונות אלו."

(ההדגשות שלי ה'א'ש').

ה. רע"פ 2323/17 **פלוני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנו, 12.6.17). כנגד המבקש הוגש כתב אישום הכולל מספר אישומים. לפי האישום הראשון, המבקש תקף את אשתו על רקע חשדו שהיא בוגדת בו ולכן הורשע בביצוע עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש. לפי האישום השני, איים על אשתו והשליך לעבר בתו קופסת קרטון שפגעה ברגלה וגרמה לה למכאוב ולכן הורשע בביצוע עבירה של תקיפת סתם ואיומים. לפי האישום השלישי, לאחר שהנאשם סילק את אשתו וילדיו מהבית בו התגורר והם עברו להתגורר עם אחיה, הוא איים על אשתו ולכן הורשע בביצוע עבירת איומים. באישום הרביעי, הנאשם הורשע בעבירה של היזק לרכוש במזיד בשל כך שבעת שגיסו, אחיה של אשתו, הגיע לבית בו התגורר המבקש, האחרון סילק אותו מהבית והשליך את הטלפון הנייד של גיסו על הארץ. המבקש היה נעדר עבר פלילי, נטל אחריות על מעשיו והביע חרטה כנה. המבקש הביע חשש שהרשעתו תפגע בעבודתו כקבלן ולכן עתר לביטול ההרשעה. בית משפט השלום בכפר סבא דחה את הבקשה וערעורו של המבקש לבית משפט המחוזי במחוז מרכז נדחה. בנוסף, נדחתה בקשת רשות ערעור שהגיש המבקש לבית משפט העליון. בפסקה 8 להחלטתו, כבוד השופט שוהם קבע את הדברים הבאים:

"אשר לתנאי הראשון, היינו כי סוג העבירה מאפשר "לוותר" על הרשעה, נראה בביורר כי תנאי זה אינו חל במקרה דנן"

(ההדגשות שלי ה'א'ש')

10. עיינו הרואות כי בית משפט העליון קבע שבעת שמדובר בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 380 לחוק העונשין, ככלל, האינטרס הציבורי מחייב הרשעה בדין וזאת על מנת להעביר מסר חד וברור לגבי חומרתן של עבירות אלימות.

11. במקרה שבפני, הנאשמת משכה שני אנשים מבוגרים, הסבא והסבתא של ילדיה מצד אביהם, וסילקה אותם מהבית שבו התגוררה וזאת בעת ששמרו על ילדיה. בהמשך, לאחר שהובילה אותם בניגוד לרצונם לכיוון הדלת, היא טרקה בחוזקה את דלת הבית מאחוריהם וכך נחבלה המתלוננת ברגלה, והכל למול ובנוכחות ילדיה (ראו: הסימנים הכחולים בכף רגלה של המתלוננת כפי שהם עולים מהתמונה ת/1).

12. על כן, הנני קובע שהתנאי הראשון שעניינו השאלה האם האינטרס הציבורי מאפשר "לוותר" על הרשעתה של הנאשמת, איננו מתקיים. לאור העובדה שסוגיית אי הרשעה תלויה בקיומם של שני תנאים מצטברים, מתייבת הצורך לדון בתנאי השני של הוכחת נזק מוחשי וקונקרטי. אף על פי כן, ועל מנת שהתמונה תהיה מלאה בפני הקורא, אדון גם בתנאי השני ואראה שגם הוא לא מתקיים.

2.ד התנאי השני: הוכחת נזק מוחשי וקונקרטי

13. הנאשמת טענה שהותרת ההרשעה על כנה תוביל לפיטוריה מעבודתה במרכז כמטפלת רגשית בילדים והפנתה למכתב שקיבלה מהמרכז ושבנו נאמר: "במידה וחב"ק תורשע, היא לא תוכל להמשיך ולעבוד במרכזנו" (נ/1). בנוסף, הנאשמת טענה שהרשעה תיגדע את סיכוייה לעבוד בתחום החינוך עם ילדים והפנתה להוראות סעיפים 16(א) ו-16(ב)(2) לחוק פיקוח על בתי ספר, תשכ"ט - 1969 ואשר מורים כדלקמן:

"16. (א) לא יעסיק אדם עובד חינוך אלא אם יש בידי

העובד אישור בכתב מאת המנהל הכללי כי אין לו התנגדות להעסקתו כעובד חינוך.

(ב) לא יסרב המנהל הכללי ליתן אישור כאמור למי שכשיר להיות עובד חינוך אלא אם התקיים אחד מאלה:

(2) העובד הורשע בעבירה אחרת שיש עמה קלון והמנהל הכללי סבור כי לאור הרשעה זו, אין העובד ראוי לשמש עובד חינוך."

14. יצוין תחילה כי לא שוכנעתי שהאמירה במכתב מטעם המרכז כי "במידה וחב"ק תורשע, היא לא תוכל להמשיך לעבוד במרכזנו", די בה על מנת להוכיח את התנאי השני של נזק מוחשי וקונקרטי. פיטורים ממקום עבודה אחד, כאשר העובד ביצע את עבודתו נאמנה ולשביעות רצונו של המעסיק במשך חמש שנים, כמו המקרה שבפני, אין משמעם בהכרח שאותו עובד לא יוכל לעבוד במקום עבודה אחר העוסק באותו תחום ונותן שירות דומה.

15. יתר על כן, הלכה פסוקה היא שהסמכות של המנהל הכללי של משרד החינוך, לשלול מעובד חינוך את האישור לשמש כעובד חינוך, וזאת רק בשל קיומה של הרשעה פלילית, היא בבסיסה סמכות שבשיקול דעת. עצם ההרשעה של עובד חינוך בעבירה פלילית, אין משמעה שלילה אוטומטית, של האישור לשמש כעובד חינוך. על כן, עובדי חינוך שביצעו עבירות פליליות, לא ייראו כמי שהוכיחו את התנאי של "נזק מוחשי וקונקרטי", לעניין ביטול ההרשעה, וזאת רק מעצם ההפניה להוראות סעיף 16(ב)(2) לחוק פיקוח על בתי ספר, תשכ"ט - 1969. להלן הפסיקה:

א. ע"פ 8927/06 **אלפסי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 14.10.07). המבקשת הורשעה על ידי בית משפט המחוזי בתל אביב יפו בביצוען של עבירות של התפרעות במקום ציבורי והפרעה לשוטר במילוי תפקידו, וזאת על רקע השתתפותה בהתפרעות שהתרחשו נגד ההתנתקות מעזה. המבקשת היתה נעדרת עבר פלילי ובעלת תואר ראשון בייעוץ חינוכי והוראת ספרות והחלה בתהליך התלמדות (סטאז') לקראת קבלת תעודת הוראה. המבקשת גם עבדה עם נוער וילדים בפעילויות הדרכה שונות. שירות המבחן אף המליץ על הימנעות מהרשעה כדי למנוע פגיעה באפשרויות תעסוקה עתידיות בתחום החינוך. בית משפט מחוזי בתל אביב יפו דחה את בקשתה לבטל את ההרשעה וערעורה לבית המשפט העליון נדחה בהרכב שלושה שופטים ופה אחד. בפסקה ד(2) לפסק דינו של כבוד השופט רובינשטיין (כתוארו דאז), נאמרו הדברים הבאים:

"אכן, המדובר באישה צעירה שרקעה הבסיסי חיובי, וכולל התנדבות ופעילות, וגם עתידה לפנייה. באשר לשאלת התעסוקה במערכת החינוך, רשמנו לפנינו את עמדת המדינה לאחר בירור, כי הדלת אינה נעולה אלא מתן המפתח אליה טעון בדיקה. בגישה זו, אין בה לטעמנו פגם. סעיף 16 לחוק הפיקוח על בתי הספר, מתיר למנהל הכללי של משרד החינוך, לסרב לאשר העסקת עובד חינוך - בין השאר - אם הורשע העובד בעבירה שיש בה לפגוע בביטחון המדינה, או בעבירה אחרת שיש עימה קלון והמנכ"ל סבור שלאור זאת אינו ראוי לשמש עובד חינוך, או הוכח למנכ"ל שיש בהתנהגות העובד משום השפעה מזיקה על תלמידים. אלה נושאים לשיקול דעת, שנקבעו על ידי המחוקק."

(ההדגשות שלי ה'א'ש').

ב. רע"פ 9042/17 **עאבד נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 27.12.17). המבקשת הורשעה בבית משפט השלום בירושלים בגין ביצוע עבירה של התפרעות ותקיפת שוטר בנסיבות מחמירות, וזאת עקב כך שהשליכה כדור בדולח לעברו של שוטר ושפגע בפניו. הרקע להתפרעות היה סידורי אבטחה וכניסה למתחם הר הבית. המבקשת הייתה נעדרת עבר פלילי, סיימה תואר בהוראה ועבדה כמורה בבית ספר. המבקשת קיבלה אחריות על מעשיה והביעה חרטה ובושה על עצם המעורבות בפלילים. תסקיר שירות המבחן המליץ על הימנעות מהרשעה בשל

ההשלכות השליליות על המשך העסקתה במערכת החינוך. בית משפט השלום בירושלים ביטל את ההרשעה ועל החלטה זו המדינה הגישה ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים. הערעור התקבל והמבקשת הורשעה ובקשת רשות ערעור שהגישה המבקשת לבית המשפט העליון, נדחתה. בפסקה 10 להחלטתו, כבוד השופט שוהם קבע את הדברים הבאים:

"ואולם, גם התנאי השני אינו מתקיים בעניינה של המבקשת, שכן לא ניתן להצביע על נזק קונקרטי העלול להיגרם למבקשת בעקבות הרשעתה, וכאמור, ההשפעה על התלמידים והפגיעה בדימויה העצמי, אינם מהווים קריטריונים מוכרים להימנע מהרשעה".

(ההדגשות שלי ה'א'ש')

16. לסיכום, בקשתה של המבקשת לביטול ההרשעה נדחית.

ה. מתחם העונש ההולם

17. הנני קובע כי מתחם העונש ההולם לאירוע מושא כתב האישום, נע בין מאסר על תנאי ועד שישה חודשי מאסר בפועל, בצירוף קנס ופיצוי למתלוננים. הגבול התחתון של המתחם, בדמות מאסר על תנאי, עולה בבירור מתוך פסקי הדין שהובאו בהרחבה לעיל בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש. יש לציין שהמאשימה לא טענה שהגבול התחתון של מתחם העונש ההולם הוא גבוה יותר ממאסר על תנאי בצירוף ענישה נלווית.

ו. העונש המתאים בתוך מתחם העונש ההולם

18. בעת קביעת העונש המתאים בתוך מתחם העונש ההולם, לקחתי בחשבון את הנתונים לקולא שלהלן: העדר עבר פלילי; היותה של הנאשמת אם לשני ילדים שפרנסתם עליה; הודאה וחיסכון בזמן שיפוטי.

19. בעיני, העונש הראוי בנסיבות העניין הוא מאסר על תנאי, קנס ופיצוי למתלוננים. לדעתי, אין צורך להטיל על הנאשמת צו מבחן וצו שירות לתועלת הציבור. יוזכר, צו מבחן וצו שירות לתועלת הציבור, הם אמצעי ענישה לכל דבר ועניין. לאור העובדה שהטלתי על הנאשמת אמצעי ענישה אחרים (הרשעה, מאסר על תנאי, קנס ופיצוי), מתייתר הצורך להוסיף אמצעי ענישה נוספים בדמות צו מבחן וצו שירות לתועלת הציבור.

20. לאור הנסיבות הכוללות של המקרה שבפני, לרבות נסיבותיה האישיות של הנאשמת, תקופת המאסר

על תנאי תהיה לשנתיים ולא לשלוש שנים.

21. לפיכך, הנני משית על הנאשמת את העונשים הבאים:

א. 3 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא שבמשך שנתיים מהיום, הנאשמת לא תבצע עבירת אלימות.

ב. הנאשמת תשלם פיצוי למתלוננת, עדת התביעה 2, בסך של 2,500 ₪.

הפיצוי ישולם ב-5 תשלומים חודשיים שווים ורצופים כאשר הראשון שבהם עד ליום 10.9.19 והיתרה ב-10 לכל חודש שלאחריו. היה ואחד התשלומים לא ישולם במועד, אזי יעמוד מלוא סכום הפיצוי לפירעון מידי.

ג. הנאשמת תשלם קנס בסך של 1,000 ₪, או 4 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם ב-2 תשלומים חודשיים שווים ורצופים כאשר הראשון שבהם עד ליום 10.10.19 והשני עד ליום 10.11.19. היה והתשלום הראשון לא ישולם במועד, אזי יעמוד מלוא סכום הקנס לפירעון מידי.

זכות ערעור תוך 45 ימים.

ניתן היום, ו' תמוז תשע"ט, 09 יולי 2019, במעמד הצדדים.